

Paraules de benvinguda
pronunciades pel Dr. Joan Martí
Rector de la Universitat

La nostra Universitat va creixent en tots els seus aspectes: en el nombre d'ensenyaments, en el de departaments, en el de centres, en els d'instituts; especialment, en projectes de recerca; en l'avenç respecte a la reforma dels nous plans d'estudi. Etc., etc. I no vull deixar de dir que també creix en el reconeixement que des de l'exterior, el més immediat i el més llunyà, s'hi manifesta. És pertinent de recordar avui col·lectivament, per subratllar encara més el caràcter festiu, ultra que acadèmic, d'aquest acte, la recent concessió del prestigiós Premi Príncep d'Astúries a la Investigació Científica i Tecnològica que ha merescut un projecte codirigit per un professor de la nostra Institució, en el qual participen diversos deixebles seus que ho són també nostres. Creixem, doncs; que vol dir que anem progressant en el prestigi que hem de guanyar-nos amb els propis esforços. Costa; costa molt, perquè exigeix un voluntarisme en la dedicació professional superior al que pot ser habitual en altres àmbits de l'activitat dels homes i les dones. Probablement la grandesa de la nostra tasca rau considerablement justament en l'exigència que suposa dur-la a terme sempre en un context que, fins i tot en el millor dels casos, no aporta els mitjans desitjables. Qui sap si el destí de la formació i de la recerca és que hagin de convertir sistemàticament en inentius els dèficits en què s'han de desenvolupar. També la creació artística sovint se sent incitada més per la penúria que no pas per l'abundor de recursos...

Sigui com sigui, penso que ens podem sentir notablement satisfets de la feina que estem duent a terme. No tant, és clar, com perquè, dominats per un cofoisme injustificable, perdem la capacitat d'autocrítica que ens condueixi a la millora constant, que mai ens satisfaci, en tot allò que tenim l'obligació de fer. Però hem de valorar adequadament el camí recorregut, a fi que en una equilibrada autoestima continuem treballant sense complexos.

Hi ha una prova confortant que indica que estem en la bona direcció en la construcció de la Universitat: els amics i les amigues que ens fan costat. Sortosament, en tenim molts i moltes, també en aquest cas, de prop i de lluny.

Avui no és que en guanyem dos de nous en els doctors Jaume Gil Aluja i Ángel Carlos Pellicer Garrido. No, perquè ja ho eren, amics nostres. Anem més enllà: els convertim en dos membres més de la nostra comunitat. La qual cosa significa, és clar, que aquesta Institució s'enriqueix, perquè ells hi han accedit, amb dues personalitats notablement destacades en dues àrees de coneixement tan distintes l'una de l'altra, com importants ambdues en el progrés en el benestar social.

Altra vegada, per tant, la Universitat reuneix en un mateix acte solemne dos investigadors d'àmbits aparentment distanciats. Dic aparentment, perquè estic profundament convençut de la validesa del concepte global de ciència i, doncs, del fet que res no està deslligat de res, encara que ho pugui semblar; fins i tot quan parlem d'economia i de medicina, com és el cas d'avui. Afortunadament, cada vegada és més estesa l'opinió que la realitat s'ha d'analitzar des de la consideració de la seva totalitat, és a dir, entenent que qualsevol parcel·la seva no és una realitat més, sinó un aspecte determinat d'ella.

La Universitat practica en sessions com aquesta la incentivació a la interdisciplinarietat, que respon a la creença de la interdependència dels coneixements, que convergeixen, a la fi, en el saber, amb majúscules. És la recuperació necessària d'una idea universal del món.

He afirmat en altres ocasions semblants a aquesta que la investidura de doctor honoris causa ha de suposar un guany superior per a la Universitat que l'atorga que no pas per a la persona distingida; i que aquesta consideració ha de ser un paràmetre, si no suficient, sens dubte necessari, que assegurí que honorem amb rigor.

En cap cas no hem deixat d'aplicar aquesta regla. Avui, tampoc. Els professors Jaume Gil Aluja i Ángel Carlos Pellicer Garrido enalteixen aquesta casa amb el prestigi que els ha fet destacar en els camps en què cadascú treballa. Tots dos, des d'aquestes terres d'origen, Reus i Tarragona, han estat i són embaixadors excel·lents nostres; han enriquit el renom de totes dues ciutats amb les aportacions cabdals que els han fets mereixedors del reconeixement científic internacional.

El doctor Jaume Gil Aluja, amb aquest doctorat honoris causa suma un premi més a una llarga llista de guardons a la seva tasca en tant que economista, entre els quals, altres dos doctorats de la Universitat de Sofia (Bulgària) i de l'Estatal Econòmica de Bielorússia (Minsk).

No és pertinent que faci referència als seus mèrits personals. Tanmateix, sí que vull subratllar que, des d'una llarguíssima experiència com a professor universitari -és catedràtic de la Universitat de Barcelona des de l'any 1967-, ha estat un col·laborador decisiu en la construcció i consolidació de la nostra actual Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales. Teníem, doncs, respecte a ell, un doble deute: en tant que investigador, per descomptat, i també en tant que entusiaste contribuïdor en la posada en marxa d'un dels nostres centres; també en aquest cas a partir d'una experiència notable en la gestió universitària.

Em consta, encara que jo no sigui de la seva especialitat, que destaca singularment en allò que s'anomena en economia els conjunts o subconjunts borrosos i la teoria de la incertesa. Una línia que ha empès en la nostra Universitat i en la qual hem d'excel·lir en la competitivitat amb les altres.

La incertesa, de fet, tot i que sigui amb la seva accepció més general i fins i tot col·loquial, és una de les condicions més essencials en el coneixement científic, es miri des de l'angle que es vulgui i s'apliqui en l'àmbit que sigui. Què és sinó el dubte metòdic? Precisament l'aplicació metodològica del concepte, el fa esdevenir un element imprescindible per l'avenç del coneixement. Res més allunyat de la ciència que la certesa; goso dir més encara: el totalitarisme, no necessàriament polític, s'ha d'aferrar en una prepotent i absolutament falsa seguretat de certitud.

Honorem, consegüentment, en el doctor Jaume Gil Aluja una notable dedicació científica; la qualitat d'universitari en la significació més extensa del terme; i, encara, el coneador i divulgador d'una teoria d'especial interès en el món de l'economia contemporània.

* * *

Si el món econòmic condiona la qualitat de vida dels éssers humans, què hem de dir de la medicina? El professor Ángel Carlos Pellicer Garrido n'és un singular professional, la capacitat científica del qual l'ha dut a dirigir el laboratori de recerca sobre mecanismes moleculars del càncer al departament de patologia de la New York University Medical School.

El doctor Pellicer Garrido ha estat i és un dels investigadors més rellevants en la recerca dels mecanismes d'activació dels oncogens i de la seva funció en els processos de transformació de cèl·lules malignes.

No cal que subratllem la importància social de la dedicació professional en una especialitat que provoca tantes angoixes i desesperances en la vida de les persones. Fins al punt, que el càncer és avui emblemàticament un

mal terrible que adverteix del llarg camí que encara ens queda per recórrer en el domini de les forces que no controlem i que poden, en canvi, malmetre'ns. És com el senyal de la necessitat que no hem de cessar en la tasca imprescindible d'estar prou per damunt del nostre propi entorn.

També és llarga la seva experiència com a docent i investigador universitari, que arrenca del 1976. Les seves aportacions suposen l'esperança que en el desequilibri que imposa, de vegades fins a arrabassar-nos l'existència, la desconeixença d'allò que ha estroncat i estronca encara la vida de tants homes i dones, acabi fent-se llum en la solució que ha de ser una mostra més de la nostra preeminència en el món pel nostre caràcter exclusiu de sers racionals.

El doctor Ángel Carlos Pellicer és l'exemple de la constància que no defalleix, perquè creu en la força del coneixement i en els resultats finals dels treballs que es fan amb el rigor de la qualitat excel·lent.

Hi ha una característica que no vull deixar de subratllar en la seva persona: la modèstia. Una modèstia tan exemplar com la seva capacitat d'anàlisi. És, en definitiva, el paradigma del savi, que, esmerçant els seus esforços a procurar que les nostres esperances estiguin sòlidament fonamentades, se sent sobradament gratificat pels progressius èxits, petits o grans, en allò que és objecte del seu estudi.

També en el seu cas, malgrat aquest tarannà que el caracteritza, l'evidència de la transcendència científica de la seva labor li ha procurat nombroses i prestigioses distincions nacionals, estatals i internacionals.

* * *

Benvolgut doctor Jaume Gil Aluja; benvolgut doctor Ángel Carlos Pellicer Garrido, no és a mi a qui pertoca de destacar els vostres indiscutibles mèrits, els quals, a més de ser prou coneguts entre els estudiosos de les respectives especialitats, han estat sintèticament subratllats pels doctors que us han apadrinat en aquest acte. No m'hi estendré més.

Sí que em correspon, en canvi, donar-vos la benvinguda en aquesta Universitat que des d'avui és especialment la vostra.

Des de l'afecte i l'admiració que us professo, i en tant que rector, si-gueu, doncs, benvinguts en el si de la nostra comunitat universitària. No dubto gens que esdevindreu un exemple del capteniment que dignifica els docents i els investigadors. I, essent així, sereu, per escriure, un reflex arreu de la importància d'aquesta vostra Universitat.

Rebeu amb la benvinguda, l'agraïment per la vostra dedicació a la ciència i a la formació, que ha contribuït, contribueix i contribuirà a millorar la societat, tot fent-la més rica en coneixements i en descobertes.

Moltes gràcies!